

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **N. K.**, zastoupené Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2006, č. j. 63 Az 129/2005 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně jako stěžovatelka brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 10. 2005, č. j. OAM-1881/VL-10-08-2005. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Krajský soud její žalobu zamítl, neboť shledal rozhodnutí žalovaného v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat přípustností kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

V daném případě soud ze spisu zjistil, že v řízení před krajským soudem stěžovatelka v žalobě ze dne 19. 10. 2005 namítala porušení vyjmenovaných ustanovení zákona č. 71/1967 Sb. (§ 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3) a § 16 zákona o azylu. Dále poukázala na to, že podle jejího názoru měl žalovaný také rozhodnout o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a o vyslovení překážky vycestování podle § 91 tohoto zákona. Konkrétně však pouze uvedla, že o azyl požádala proto, aby mohla žít v České republice, kam přijela za prací, neboť i přes svoje vysokoškolské vzdělání neměla na Ukrajině zaměstnání; musí tam také podporovat svoji nemocnou matku a živit dceru. Na Ukrajinu se vrátit nechce. Žádné doplnění žaloby stěžovatelka nepodala a nařízeného ústního jednání se nezúčastnila.

V kasační stížnosti pak stěžovatelka nesouhlasí s tím, že žalovaný nerozhodl o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu. Poukazuje k tomu na Evropskou úmluvu

o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále zdůrazňuje, že podrobně popsala svoje problémy na Ukrajině kvůli německé národnosti, a právě diskriminace pro její německý původ jí znemožňuje návrat na Ukrajinu. K tomu odkazuje na tzv. antidiskriminační směrnici EU č. 2000/43/EC, kterou měl podle jejího názoru žalovaný přednostně použít. Rovněž se domáhá použití čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování postavení uprchlíků vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, neboť správní orgán neposoudil diskriminaci na kumulativním základě. V neposlední řadě pak podle ní není přípustné, aby byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná v případě, že je motivována specifickou národností stěžovatelky, která byla z tohoto důvodu diskriminována. Závěrem podotkla, že každý uprchlík žádá o azyl, aby se vyhnul vyhoštění, neboť základním pravidlem uprchlického práva je ochrana před navrácením (pravidlo non refoulement).

Z uvedeného plyne, že jediná námitka, která je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná, tj. kterou stěžovatelka uplatnila již v řízení před krajským soudem, je námitka týkající se povinnosti rozhodovat o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu, je-li žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 citovaného zákona. Ostatní námitky stěžovatelka v řízení před krajským soudem neuvedla a jsou tak nepřipustné.

Nyní se musel Nejvyšší správní soud zabývat přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

K povinnosti žalovaného rozhodovat o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu i v případě, když byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 citovaného zákona, se Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45. Aplikací předností mezinárodního práva před právem vnitrostátním se zdejší soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, a ve vztahu ke shodnému problému jako v daném případě (tj. k aplikaci pravidla non refoulement v případě zamítání žádosti o azyl podle § 16 zákona o azylu) v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, zveřejněno ve Sb. NSS pod č. 721/2005 (všechny zmíněné rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Naposled citovaný rozsudek sice řešil situaci, kdy byla žádost o azyl zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, zatímco v právě projednávaném případě bylo zamítáno podle písm. k) citovaného ustanovení, avšak skutečnosti uvedené jako důvody pro udělení azylu byly v obou případech shodné, tj. ekonomické potíže na Ukrajině a snaha legalizovat pobyt v České republice, a ty byly ve vztahu k aplikaci pravidla non refoulement shledány podstatnými.

Stěžovatelka v kasační stížnosti také tvrdí, že byla na Ukrajině diskriminována kvůli své německé národnosti a proto byla nucena z Ukrajiny odejít. Tuto skutečnost však poprvé uvedla právě až v kasační stížnosti. Během správního řízení ani řízení před krajským soudem na nic takového nepoukazovala. Ve své žádosti o udělení azylu ze dne 1. 10. 2005 označila svoji národnost za ruskou a Německo, konkrétně Lipsko, za místo svého narození. Nehovořila však ani o žádných obtížích týkajících se toho, že se na německém území narodila, naopak vždy uváděla pouze ekonomické potíže (nemožnost nalézt na Ukrajině zaměstnání, problémy se zajištěním obživy - aniž by tyto potíže jakkoli spojovala s místem

svého narození), a snahu vyhnout se správnímu vyhoštění a zlegalizovat si pobyt v České republice. Tvrzené skutečnosti o její diskriminaci jsou tak skutečnostmi, které stěžovatelka uplatnila poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí a Nejvyšší správní soud k nim nemůže přihlížet (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a odmítl ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu